

Δημήτρης Αληθεινός

Τα όνειρά μου γεννούν εικόνες, 1975, μικτή τεχνική σε χαρτί, 20 × 75 εκ.

Από ροζ γρανίτη

Το ταξί μας αφήνει στον χώρο των πυραμίδων. 19 Μαΐου 2002. Ο Μάριος θυμάται τον «Αφρικανικό λέοντα» του Μπάρα.

«...Εκείνες, του Μπαخر-Ελ-Γκαζάλ, οι νύχτες, τότε, οι τόσο φωτεινές...»

Αλέξανδρος Μπάρας 1906-1990, Αθήνα. Κατέ άλλους Σουδάν 1901-Τεργέστη 1987. Λησμονημένος πια στην αγκαλιά της Κλεοπάτρας της Σεμίραμις της Θεοδώρας του. Χτυπάει το κινητό μου. Η Μπούκν. Τριάντα χρόνια πίσω. Τότε, λίγο πριν μ' αφήσει είχε κλάψει. Στον προθάλαμο της μεγάλης πυραμίδας ελάχιστος κόσμος. Ο Μάριος δεν θέλει να ανεβεί πάνω. Ασθμαίνει ήδη. Ο αυτόκλητος ξεναγός μας εξηγεί σε κακά αγγλικά ότι θα είναι δύσκολη η ανάβαση στο εσωτερικό. Του βάζω ένα νόμισμα στο χέρι και τον ξεφορτωνόμαστε. Προχωράω πρώτος. Η Ισαβέλλα δίνει την τσάντα της στον Μάριο. Η ανάβαση είναι όντως δύσκολη. Λίγο μετά τη μέση χρειάζεται να συνεχίσουμε στα τέσσερα, σχεδόν έρποντας. Η Ισαβέλλα ακολουθεί ηρωικά δίπλα μου. Κάποια στιγμή τα κορμιά μας αγγίζονται. Βγαίνουμε στο μικρό σιωπηλό θάλαμο της κορυφής. Στη μέση ένας χτιστός πέτρινος πάγκος, εκεί όπου θα είχαν ακουμπήσει τη λάρνακα με το βαλσαμωμένο Φαραώ. Από ροζ γρανίτη. Ο αέρας του χώρου δεν έχει ανανεωθεί από τότε. Και το φως επίσης, από τότε το ίδιο. Αρχαίο φως, μη πραγματικό.

Στέκομαι ακίνητος. Η Ισαβέλλα δίπλα μου, έκθετη και διστακτική. Την κοιτάζω, μου χαμογελάει, και ένας ύπουλος ερεθισμός διαπερνά το κορμί μου. Γυρίζω προς το μέρος της και επιμένω να την κοιτάζω. Νομίζω ότι αναγνωρίζω κάτι σαν συναίνεση στο πρόσωπό της. Ακουμπάω το χέρι μου στον ώμο της. Εισπράττει αυτή την κατάσταση ενστικτωδώς. Χαμογελάει και πάλι. Την αγκαλιάζω, μου αφήνεται. Τη φιλάω στο λαιμό. Το άρωμά της διαλύει τη μολυσμένη αίσθηση της κλειστής ατμόσφαιρας. Γονατίζω μπροστά της, της φιλάω τους μηρούς. Της κατεβάζω το σλιπάκι. Σηκώνει το ένα πόδι, σηκώνει το άλλο. Ακουμπάω το πρόσωπό μου στην κοιλιά της. Είναι ζεστή και απαλή. Φαντάζομαι αυτή την κοιλιά γεμάτη με μπαχάρια και αρωματικές ρητίνες – τα υλικά της ταρίχευσης. Αλλά η εικόνα δεν με αναστέλλει. Τη σηκώνω στα μπράτσα μου και την ξαπλώνω στον πέτρινο πάγκο. Τα πόδια ανοιχτά το αιδούίο της σε πλήρη θέα. Και τότε ακούγονται λαχανιάσματα και ανάσες να ανεβαίνουν. Η Ισαβέλλα τινάζεται μου παίρνει από το χέρι το εσώρουχό της και το φοράει πανικόβλητη.

Ίσα που προλαβαίνει. Ένα κεφάλι αγοριού παρουσιάζεται στο στόμιο της ανόδου. Ακολουθεί ένας σαραντάρης ψηλός και βαρύς. Αναδύονται. Πατέρας και γιος προφανώς. Αμερικανοί. Η παρουσία μας τους αφήνει αδιάφορους. Στέκονται κοιτώντας την ένδεια του χώρου μάλλον απογοητευμένοι. «That's it», λέει τελικά ο μεγάλος.

Νιώθω μатаιωμένος, το ίδιο υποθέτω και η Ισαβέλλα. Με κοιτάζει στα μάτια διορθώνοντας το φόρεμά της. Σιωπηλά τη βεβαιώνω ότι είναι εντάξει.

Επείγουσα Ανάγκη Ελέου, Διηγήματα, Βιβλιοπωλείο της Εστίας, 2015

Θανάσης Βαλτινός

Ο Θανάσης Βαλτινός γεννήθηκε στο Καστρί Κυνουρίας, το 1932. Έχει γράψει διηγήματα, μυθιστορήματα, όπως και σενάρια για τον κινηματογράφο. Έχει μεταφράσει αρχαίους τραγικούς. Είναι πολυβραβευμένος με σημαντικότερο το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο έργου του. Από το 2008 είναι μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Δημήτρης Αληθινός

Ο Δημήτρης Αληθινός γεννήθηκε το 1945 στην Αθήνα. Σπούδασε στην ΑΣΚΤ της Αθήνας, στη Ρώμη και στο Παρίσι. Έχει κάνει πολλές ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε αντίστοιχες ομαδικές, ενώ οι δράσεις του, οι παρεμβάσεις του στο χώρο και οι συμμετοχές του στους πολιτισμού του κόσμου είναι σημαίνουσες.

Γιώργος Αριστηνός

[...] Ένωθα πια πως ό τι αναλογιζόμουν ήταν από τα τελευταία ρινίσματα της μνήμης, από τις έσχατες αναφλέξεις του χρόνου, που σιγά-σιγά θα έλιωνε τις εικόνες του με ένα κινηματογραφικό φοντί και τα αλλεπάλληλα νευρικά φλας θα έχαναν το ρυθμό τους, θα ρευστοποιούνταν σε ένα γκρίζο λασπώδες ποτάμι με μικρούς αφρώδεις λεκέδες στη χαίτη των κυμάτων του. Όλα αυτά δεν ήταν αλλοπρόσαλλα, σπασμωδικά και ανίερα εφευρήματα, αλλά αναπόφευκτες εκκρίσεις ενός άρρωστου εγώ με το οποίο ήταν προικισμένος κάθε άνθρωπος, που είχε εντούτοις την τέχνη να πνιγεί με απίθανους μηχανισμούς, μέσα στα ψεύτικα ή φαύλα παραπέτα, μέσα στα αφράτα κλινοσκεπάσματα με τα μεταξωτά κρόσσια και τα μαλακά, γεμισμένα με πούπουλα, μαξιλάρια, τις υλακές του λύκου και του τσακαλιού, τον πιο αυθεντικό ήχο που είχα ακούσει ποτέ.

Τραύλιζα σχεδόν, το σώμα μου δύσκολα αντιδρούσε, ενώ τα μέλη μου «χέρια, πόδια, δάχτυλα» ήταν αφημένα στο έλεος της αδράνειας, οπότε δέχτηκα ένα χτύπημα στα πλευρά, ένα κάψιμο τσιγάρου κάτω από το βλέφαρο, ένα βίαιο τράβηγμα των μαλλιών, μια γονατιά κάτω από την κοιλιά. Όσο βιαιοπραγούσε η Νικόλ τόσο ανάβλυζε μέσα μου μία αγάπη αγοραία και δύσθυμη, που αναμόχλευε το ένστικτό μου. Αυτή επέτεινε τους προπηλακισμούς, την έβλεπα λοξά με το αποχαυνωμένο βλέμμα μου να «φτιάχνεται» με ένα ελαφρό τρεμούλιασμα σε όλο το σώμα· είχε πετάξει στο μπρούντιζινο κεφαλάρι τη φούστα της, είχε σχίσει σε κομμάτια το σουτιέν της, είχε μείνει μόνο μια λεπτή φλούδα από το μαύρο σλιπάκι της που κρεμόταν στον σφικτό γλουτό της. Άκουσα να με προκαλεί να σκωθώ να πάω κοντά της, να πετάξω από πάνω μου ό τι ακάθαρτο ή μiasματικό φορούσα να προετοιμαστώ για τον εξιλασμό. Πράγματι, σύρθηκα κοντά της επιστρατεύοντας μια ισχυρή δόση αδρεναλίνης. Πέρασε από το μυαλό μου να κάνω αυτό που υπαγορεύουν σε παρόμοιες περιπτώσεις οι μεγάλοι μετρ της αφήγησης, ανασύροντας τις μεταφορές και τα αναλογικά σχήματα, για παράδειγμα, θα μπορούσα να βυθίσω τη γλώσσα μου στο ορθάνοικτο στόμα της, να φτάσω έως την εμπροσθοφυλακή του λάρυγγα, να χαρτογραφίσω το ανάγλυφο της κοιλότητάς της και ύστερα να γλιστρήσω από την πορσελάνη του λαιμού της στα σμαραγδιά και λαδοπράσινα φύκια του στήθους της, να φτάσω τέλος στο σημείο εκείνο που ο Απόστολος Παύλος, μέσα σε μια εκστατική ηδονική μετάληψη, έπαθε την πρώτη υστερική του κρίση και ο Φλομπέρ έπεσε από το άλογο με επιληπτικούς σπασμούς, ωστόσο, δεν έκανα τίποτε από όλα αυτά, μπήκα μέσα της βίαια και έξαλλα, έχοντας καταπιεί τον οίστρο του αλόγου. «Είμαι αγύρτης;» φώναξα. «Ναι». «Και επίβουλος;» «Ναι». «Παραχαράκτης;» «Ναι».

Μιχάλης Αρφαράς

Άρης και Αφροδίτη, 2017, διάφορα υλικά, ηλεκτρικό φως, 200 × 95 × 60 εκ.

«Σφετεριστής;» «Ναι, ναι». «Και μεταπράτης;» «Ναι, Παναγία μου». Άδειασα μέσα της, την μπούκωσα και αυτή γύρισε ανάσκελα, άρχισε να τυλίγεται αργά στην αχλή του ύπνου, να ανασαίνει με μικρές, υγιεινές ανάσες, ενώ εγώ κοίταζα ένα κλωμό, διεφθαρμένο, κάλπικο φως να πέφτει από το ταβάνι. Σκέφτηκα προς στιγμή να τη στείλω στη μητέρα της, αφού μου ήταν πια άχρηστη, δεν ήταν βέβαια ό τι καλύτερο θα έπραττε ένας χρηστός άνθρωπος ή θα υπαγόρευαν τα καλά μας αισθήματα, όμως ήταν γνωστό ότι τα καλά αισθήματα κάνουν την κακή λογοτεχνία, γι' αυτό άναψα ένα τσιγάρο —«το τελευταίο για σήμερα», είπα μονολογώντας, ενώ άπλωνα το χέρι μου για να κλείσω το διακόπτη.

Απόσπασμα από το βιβλίο *Φλας στη Νύχτα*, Βιβλιοπωλείο της Εστίας, 2017